E NEVOIE DE UN AUTENTIC PARTID LIBERAL-CONSERVATOR?

Autor: Petre M. Iancu | 10 ianuarie 2022

S-a vorbit mult de „omul nou”. Monstruoasa creație s-a întrupat nu doar sub oblăduirea perverselor regimuri totalitare care au sluțit veacul trecut, el s-a ivit din degenerarea progresivă a minții. A apărut din maladiile intelectuale și spirituale tot mai greu de combătut ale ultimelor două milenii și, mai ales, ale ultimelor două secole, din cauza cărora, dedat ideii de progres cu orice preț, chiar și cu prețul adevărului, al dreptății, al dezrădăcinării, ba chiar și al vieții omenești, *homo sapiens* s-a reformatat. S-a reinventat ca rob, ca ființă masificată, degradată, pervertită, egalitaristă în dușmănie, ca ireductibil vrăjmaș al său propriu, al libertății, al celei mai libere, prospere și umane societăți create vreodată.

E nevoie de un partid conservator spre a-l regenera, spre a-l readuce în punctul de la care, fără să repete greșelile liberticide ale trecutului, se va putea însănătoși, apăra prețioasa civilizație iudeo-creștină pe care a primit-o moștenire, cu tot cu națiunile și religiile ei, o cultură și o metafizică de care și-a bătut joc, pregătindu-se să le ucidă și să le îngroape, într-un act de sinucidere culturală colectivă? Evident că este. Dacă ar ști să se mențină la distanță de orice extremism.

E nevoie de un asemenea partid, dacă formațiunile existente nu se arată la înălțimea spirituală necesară acestei misiuni tămăduitoare, chiar înainte de a fi protectoare.

Misiunea lui va fi herculeană, dar un partid e un partid. Nu va putea face totul dintr-o dată și nici nu se va putea substitui unui Homer, Platon sau Pitagora și cu atât mai puțin proorocilor, marelui preot, legiuitorului care, ca Moise, stă de vorbă cu Dumnezeu față către față. Nici un Toma de Aquino nu poate înlocui. Darmite un Eschil, un Vergiliu, un Horațiu, Ovidiu, Petrarca, Dante, Cervantes, Shakespeare, Milton, Defoe, Blake, Lessing, Schiller, Heine, Goethe, Kant, Kafka și mulți alții la un loc.

Boala, o știm de la cel din urmă, o știm de la Orwell și Huxley, de la Karl Popper și Soljenitsin, e foarte avansată. S-a cronicizat. Nu știm dacă mai are leac. Iar optimismul dement e parte a maladiei, nu a medicației în stare s-o țină în loc și s-o răpună.

Dar a sta cu mâinile în sân nu este o opțiune viabilă. Ce va trebui făcut? Va trebui să i se spună povestea. Iar apoi va trebui transpusă în realitate. Va fi de recunoscut că există universalii, iar prima dintre ele este bunul Dumnezeu. Cât timp nu vom realiza și afirma clar și răspicat că suntem creația lui D-zeu, și nu rezultatul unui hazard materialist hiperorganizat, nu vom reuși nimic.

După ce ne vom fi pus de acord că există deasupra noastră un Tată ceresc, îndurător, iubitor și iertător și drept, va fi de refăcut din temelii educația în spiritul reconstrucției sensului cuvintelor, predicatelor, propozițiilor și a încrederii nu doar în interogații, ci, în primul rând, în verb, în substantiv, în epitet. Ca și în pronume ca el și ea, fără de care gândirea însăși devine imposibilă.

Va fi de reconstituit creșterea copiilor în sensul respectului față de părinți, față de trecut, față de logică, față de matematică și științele moderne și, nu în ultimul rând, față de adevăr.

Li se va acorda copiilor beneficiul maxim al unei educații clasice, la distanță de viciile, nevrozele și psihopatologiile postmodernității, în spiritul dragostei față de libertate individuală și față de temeiul biblic al civilizației. Dar și față de lectură, poezie, narațiune, față de limbi și literaturi esențiale ca ebraica, arameica și greaca, ori latina, față de literaturile moderne importante, față de istorie, care să nu excludă studiul intens al celei contemporane, cu tot cu aberația ei maximă, Holocaustul, și cele nu mult mai puțin sinistre, care sunt crimele în masă comuniste ori islamiste.

Vor fi de îndreptat nu doar morala, școala și presa, ci și restaurată justiția. Care, ca legea, ca orice sistem de norme, nu poate funcționa în condiții de neîncredere în cuvânt, în condiții de validare a pervertirii noțiunilor, gramaticii și limbii, precum și al sensului lor, a unor logici strâmbe și reglementări defectuoase, în condiții de mefiență generalizată, în condiții de relativism cultural și moral.

> Vor fi de relansat, odată cu grădinițele, universitățile și cu discursul politic și etic coerent și congruent, democrația, care, ca putere a poporului, nu poate fi delegată unor structuri extra- sau supra-naționale. Și ideea de patriotism va trebui resuscitată, pentru a se exorciza demonul fioros și perdant al naționalismului și a se prezerva tradiții amenințate de extincție, dacă nu se mai ține cont de valori naționale decât pentru a fi călcate în picioare.

Va fi de refăcut capacitatea apărării naționale, care trece prin recalibrarea

transcendenței, a virtuților, precum curajul, bărbăția, eroismul.

Vor fi de reconfigurat alianțele astfel încât să se găsească și să se păstreze constant echilibrul dintre interesul național și cel general sau colectiv, dintre suveranitatea națională și delegarea, în lumea globalizată obligatorie, a unor prerogative astfel încât necesarele parteneriate, cooperări și integrări internaționale să fie posibile și fructuoase, fără să se aducă atingere mortală valorilor proprii, democrației, civilizației.

Aceasta ar fi, dacă ar reuși, doar schița începutului. E destul pentru un debut glorios, dar insuficient pentru o construcție de amploare, care ar urma abia să vină. Și cu atât mai puțin pentru salvarea civilizației. Și pentru relansarea ei. Dar ar fi, totuși, un început promițător. Trebuie neapărat făcut.

Imagine: Flickr